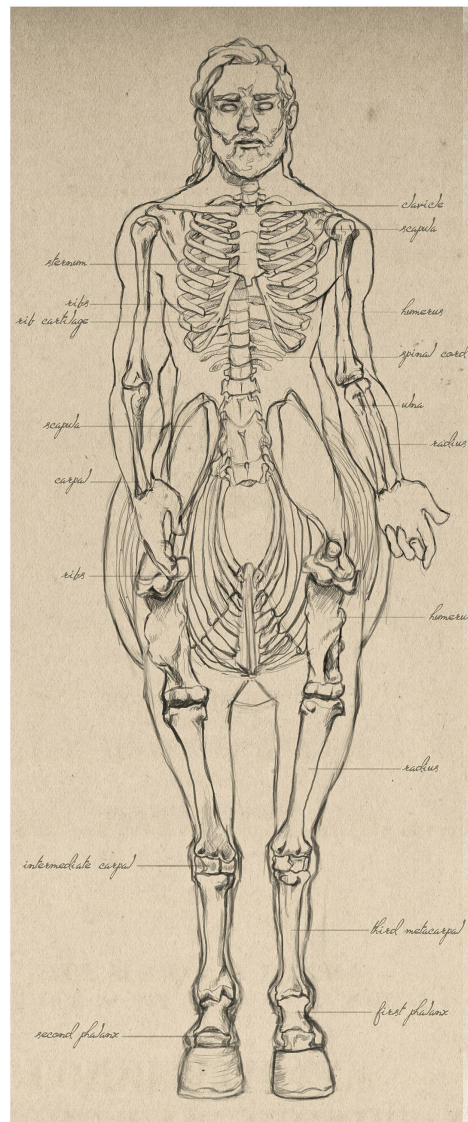

Διπλωματική Εργασία Ι 2016

Επιβλέποντες
Αρ. Βοζάνη, Γ. Γυπαράκης
Σύμβουλος: Κ. Καραδήμας

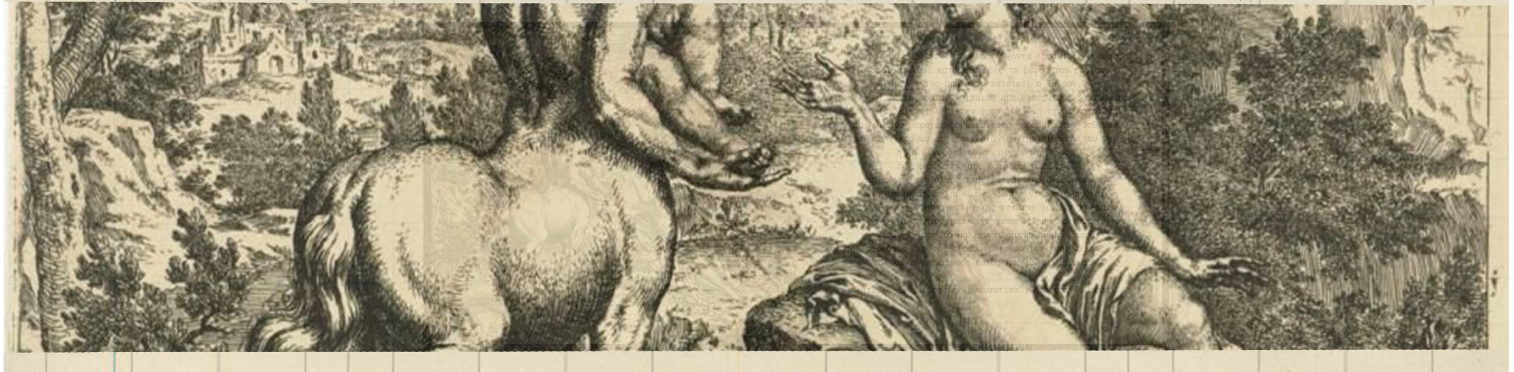
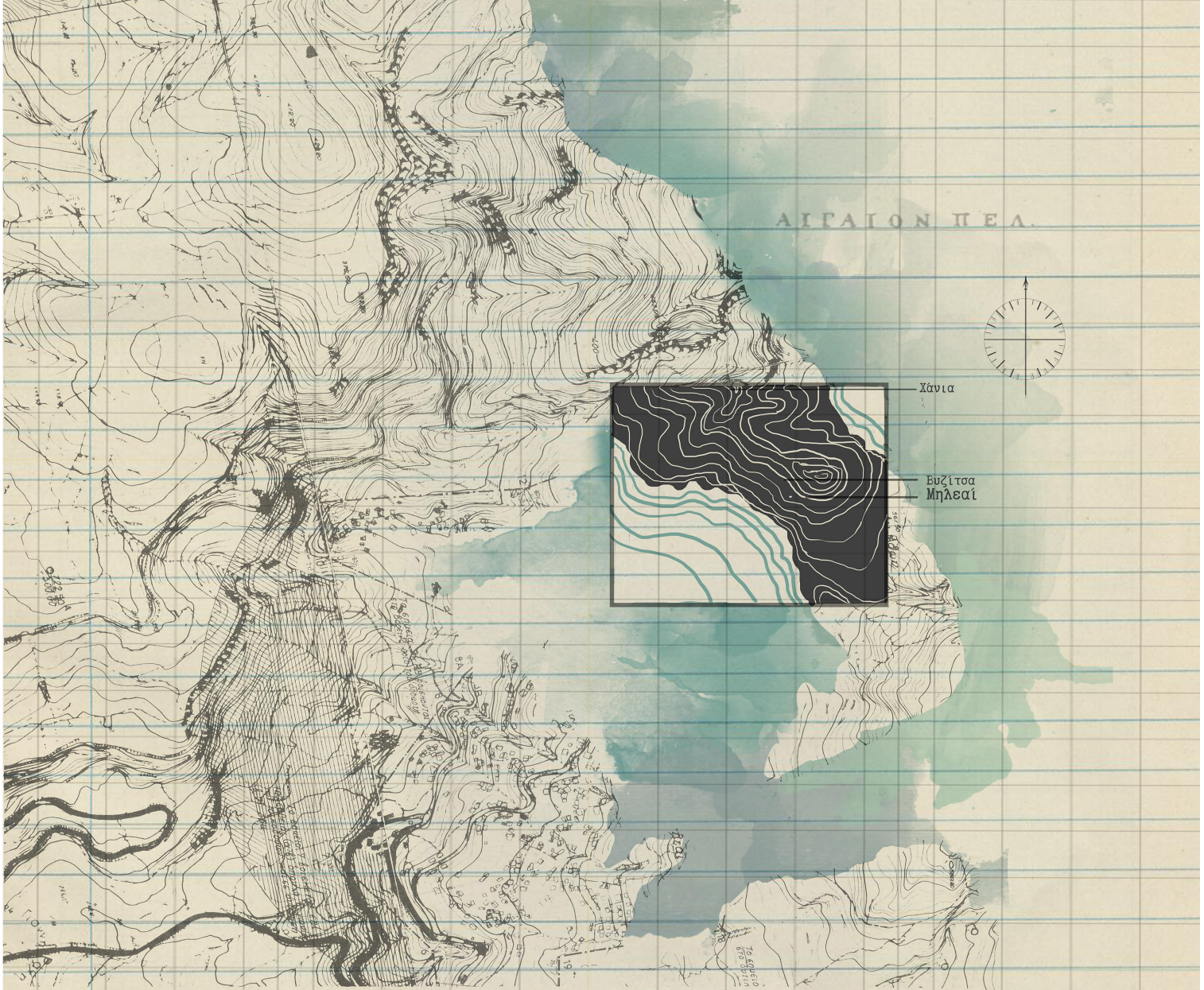
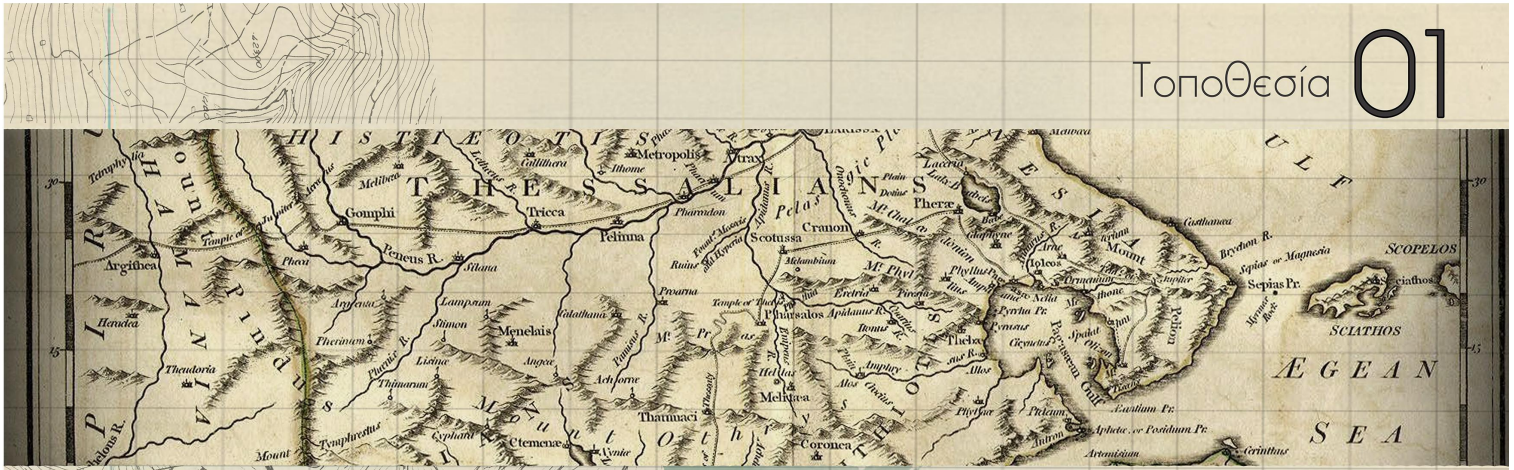
ΤΟ ΑΝΕΞΕΡΕΥΝΗΤΟ “ΠΙΟ ΠΕΡΑ”

Μικρογεωργίου Δανάη, Πετρουλάκη Ιωάννα

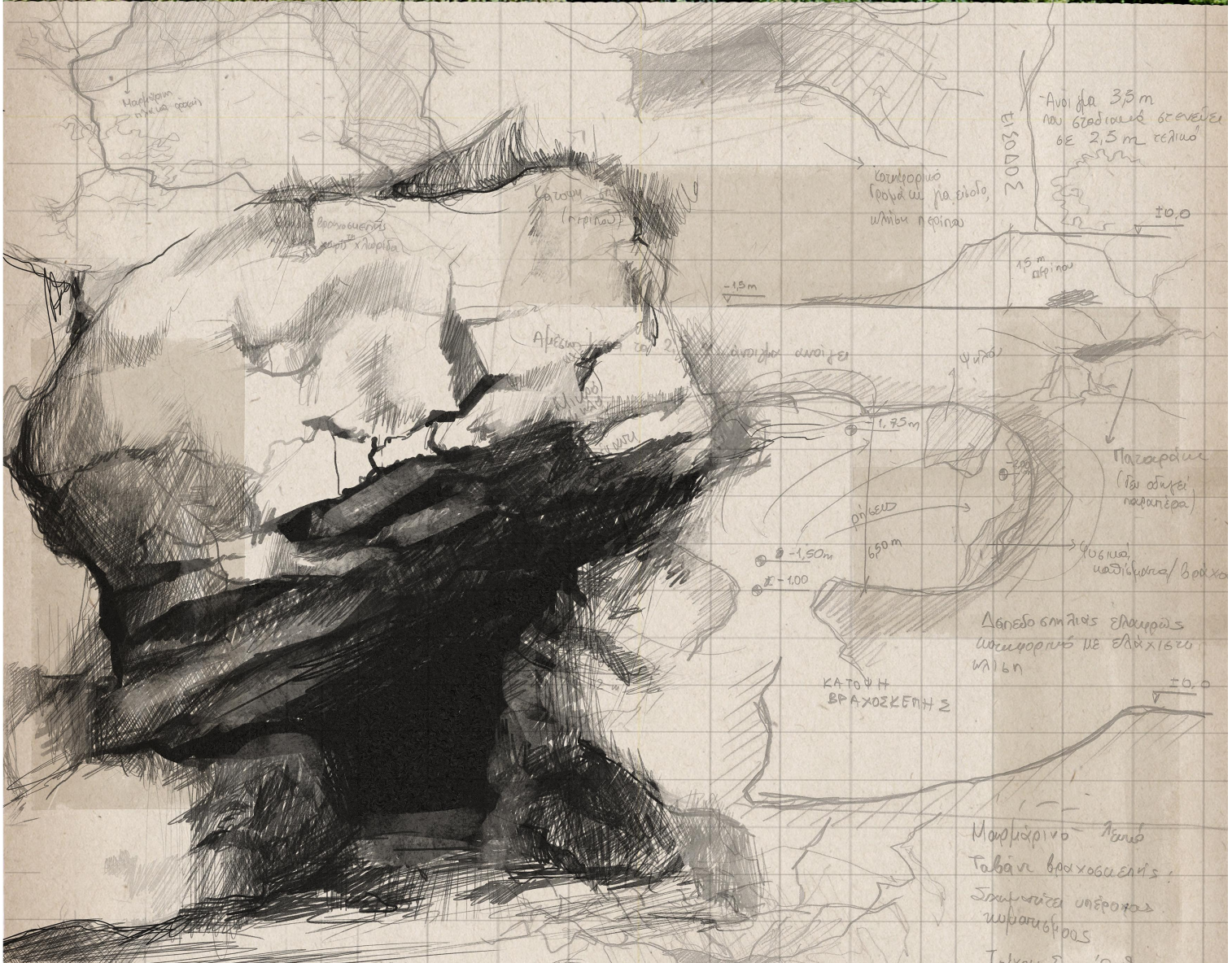
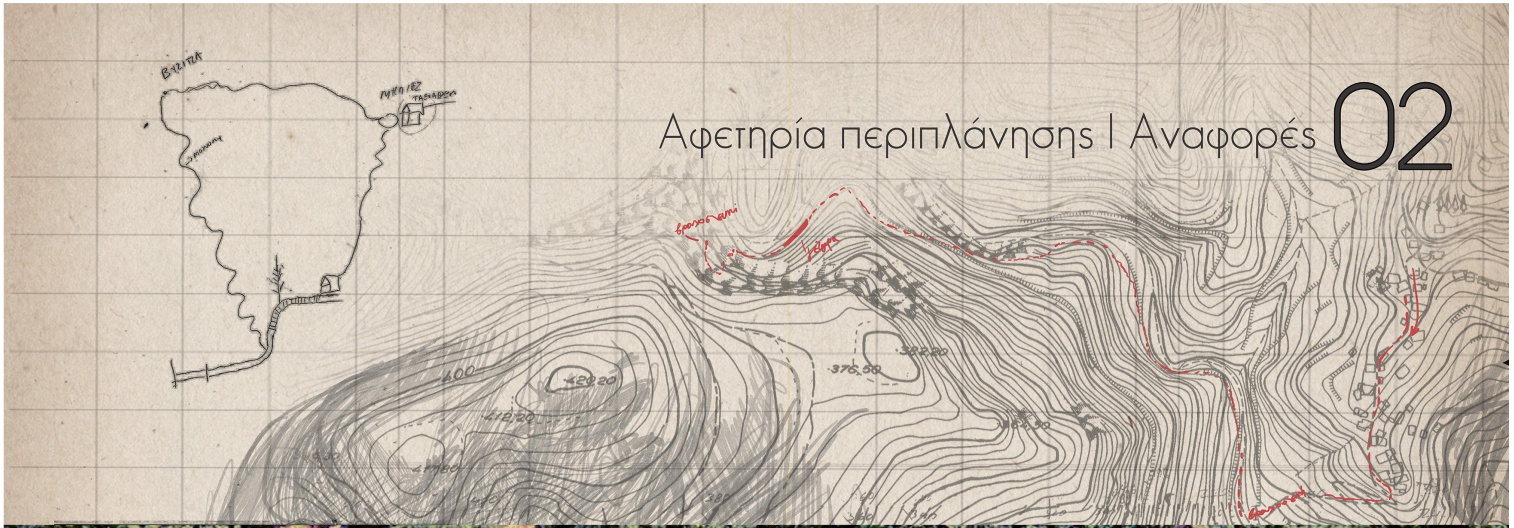

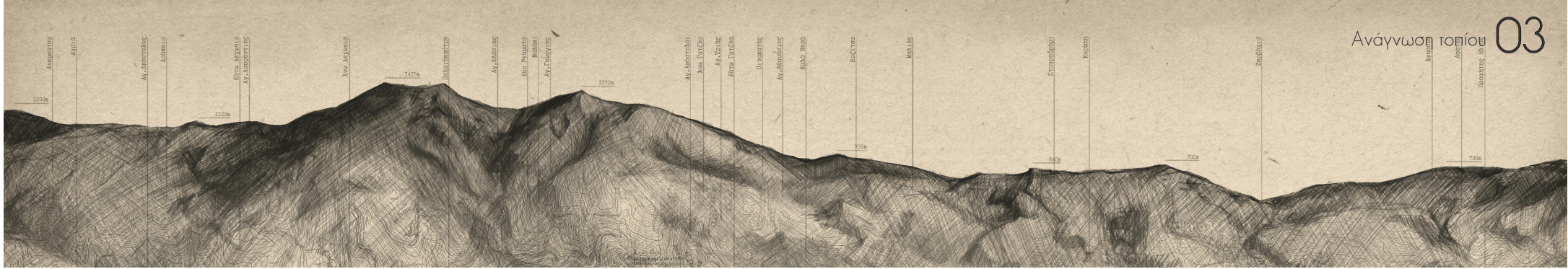
“Ο Χείρων ὤκει εἰς τὰς ἀγρίας χαράδρας
τοῦ Πηλίου, καὶ τοιαύτη ἐκ τῶν φοβερωτέρων
εἶναι ὁ Ταξιάρχης...”

Ρήγας Καμηλάρης, “Μετά περιγραφῆς τῶν Μηλειῶν”,
1897

Αφετηρία περιπλάνησης | Αναφορές 02

Ανάγνωση τοπίου 03

Η κίνηση μέσα στο τοπίο χαρακτηρίζεται από την εμπειρία της ασυνέχειας καθώς με την απότομη αλλαγή των κατευθύνσεων, του βάθους και του πλάτους του οπτικού πεδίου, τα ίδια πράγματα παρουσιάζονται αγνώριστα.

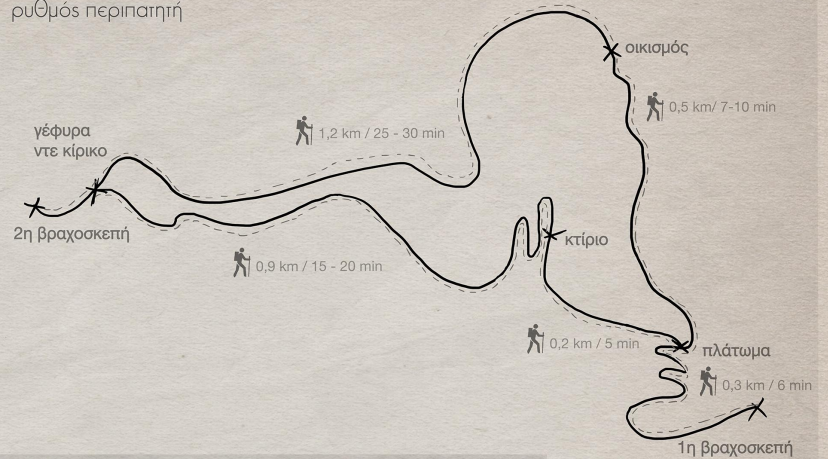
Το να είσαι μέσα στο τοπίο σημαίνει εξοικείωση με την ένταση ανάμεσα στη συνέχεια του περιπάτου και την ασυνέχεια της θέας. Το ειδοποιητικό στοιχείο της κίνησης μέσα στο τοπίο είναι η περιπατητική διαμεσολάβηση αυτού του διαλόγου.

Με νωπή τη θερμότητα και τη φόρα του περιπάτου νιώθει κανείς σαν να αργοπορεί και να υπολείπεται μέσα σε αυτό το απρόσμενα μεγενθυμένο τοπίο..

Χωρογραφίες

Γ. Πεπονής, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 1997

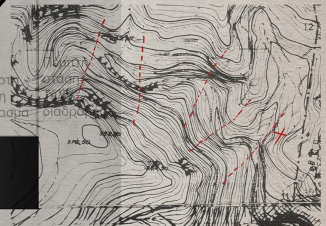
ρυθμός περιπατητή

ρυθμός περιπάτου

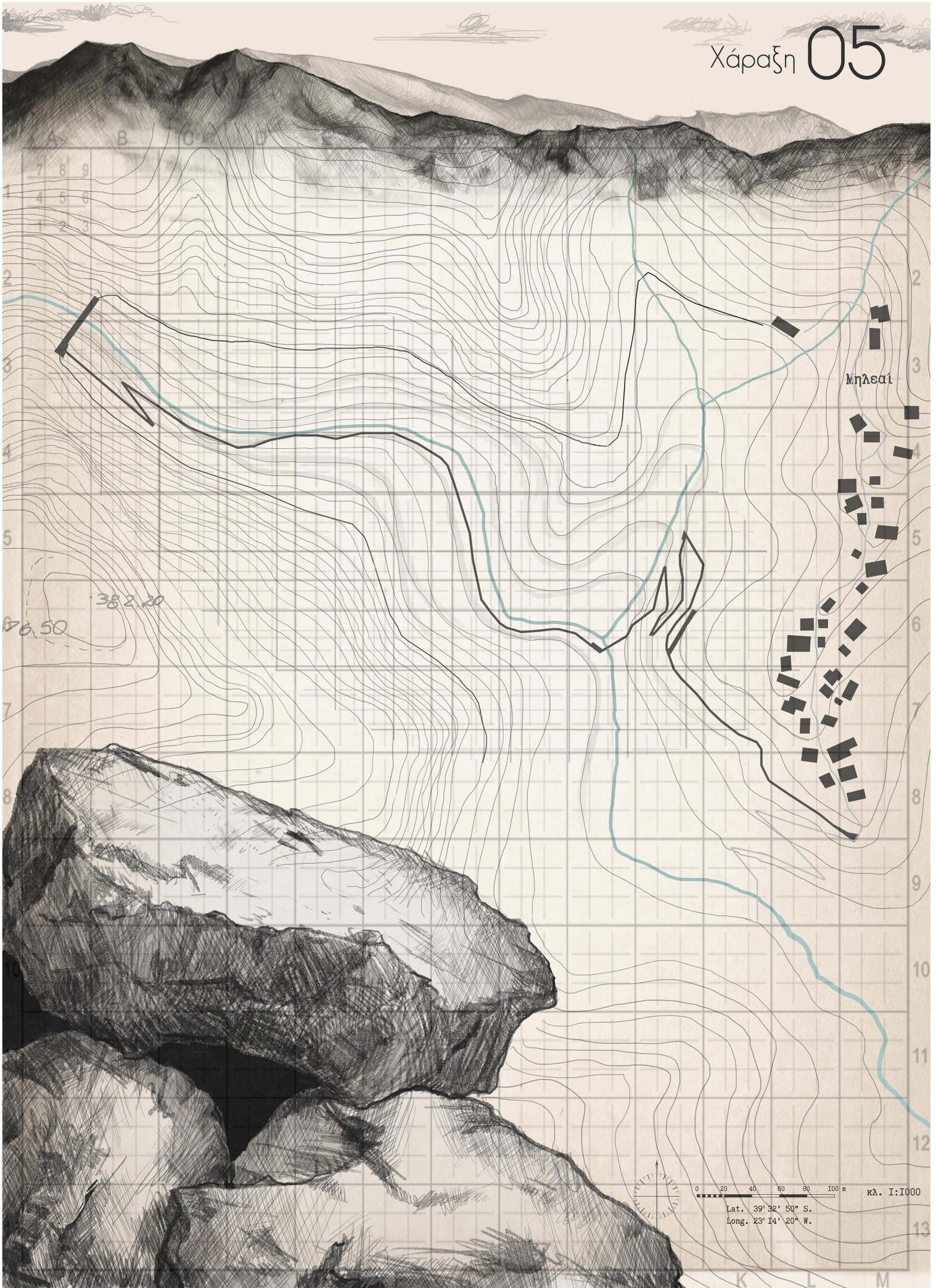
τοπογραφία

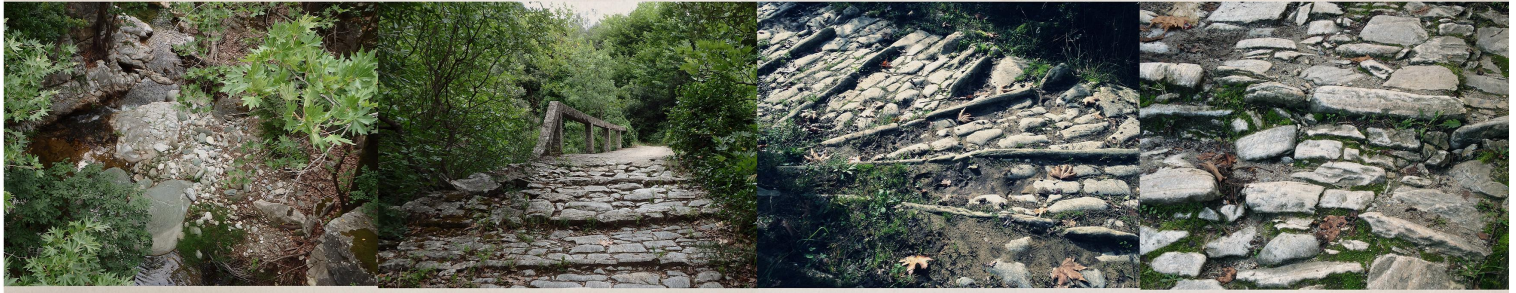

αντιληπτική δυνατότητα θεάσεων

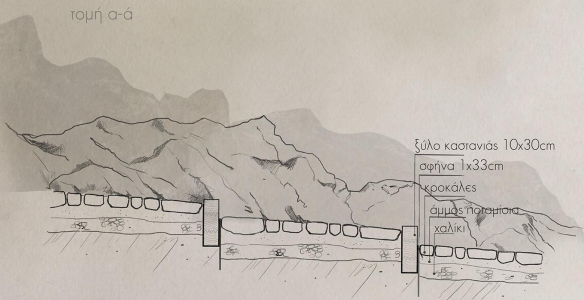

Χάραξη 05

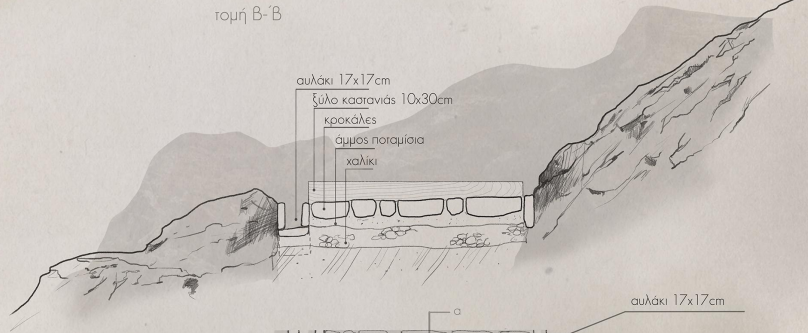

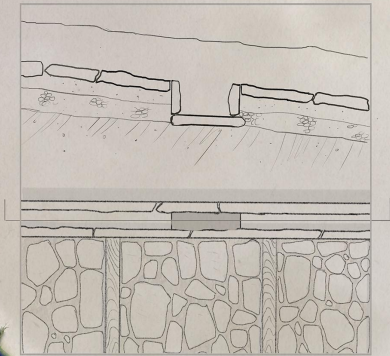
τομή α-α

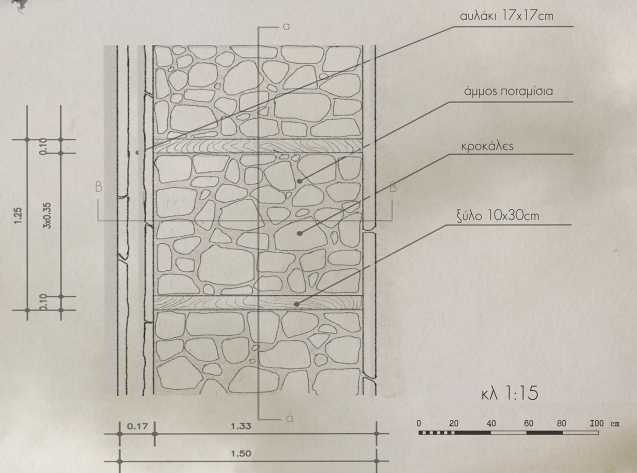
τομή β-β

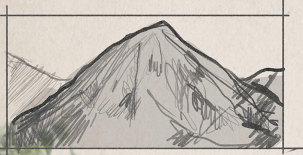

αμμοσυλλέκτης

τρόπος κατακράτησης φερτών υλικών και καθαρισμού των καταρρέοντων νερών στο αυλάκι

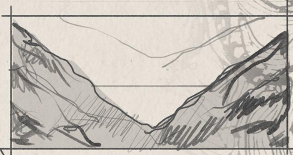

Ορεινή πέτρα

Συνδεδειγμένο κόνιαμα

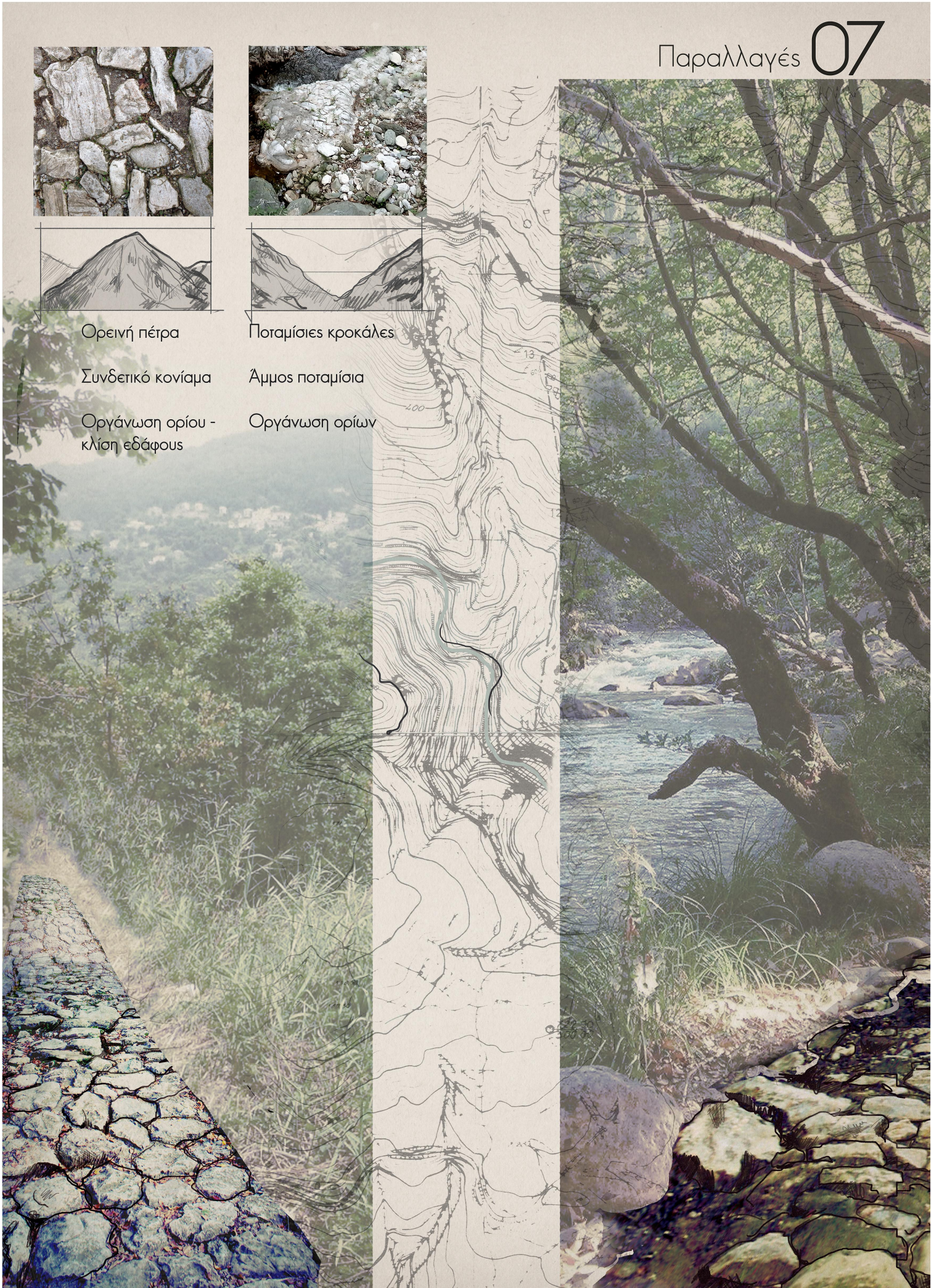
Οργάνωση ορίου - κλίση εδάφους

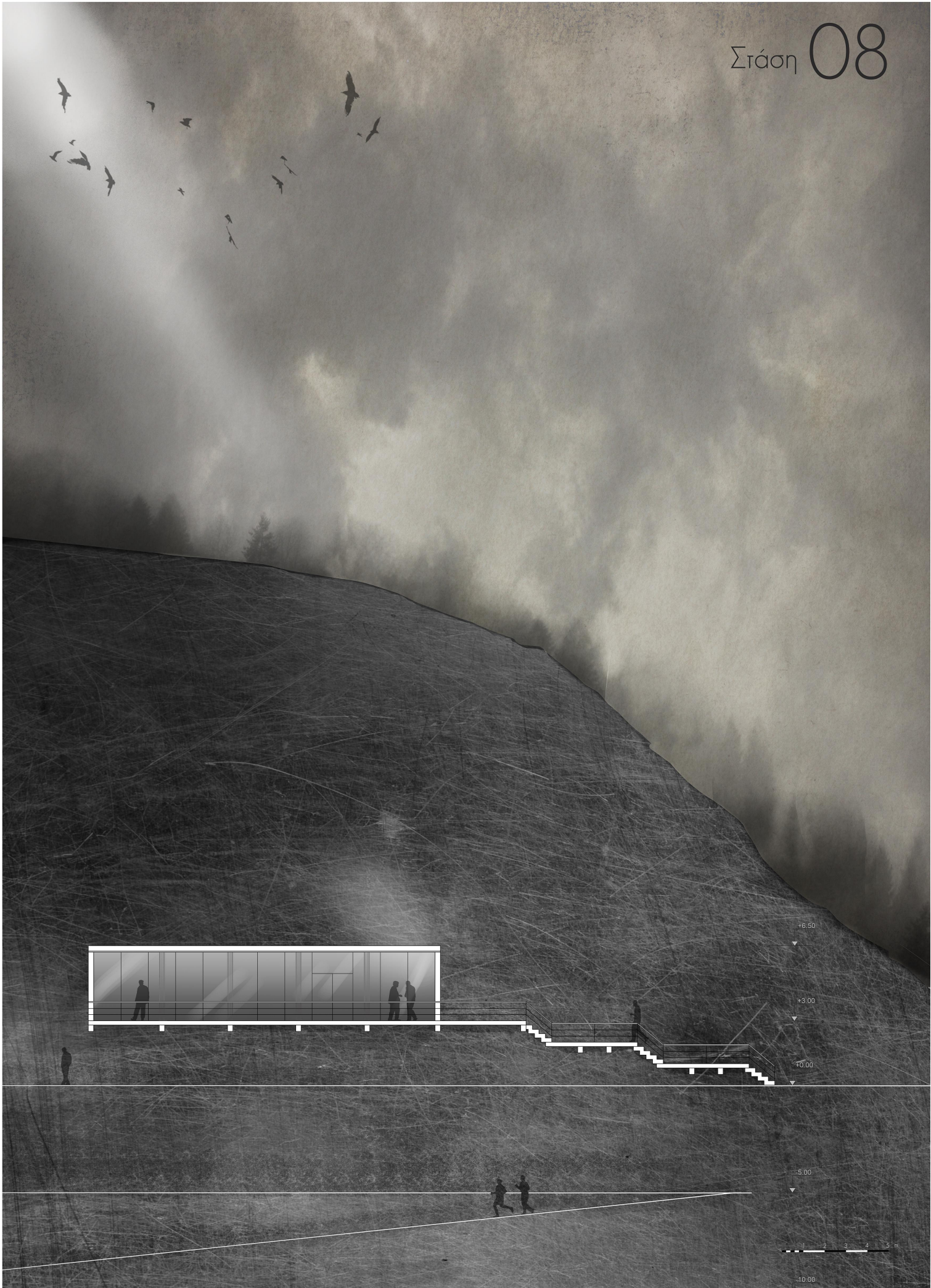

Ποταμίσια κροκάλες

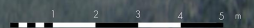
Άμμος ποταμίσια

Οργάνωση ορίων

Το ανεξερεύνητο “πιο πέρα” αναφέρεται στη χειρονομία μετάφρασης της εμπειρίας του βλέμματος σε εμπειρία του σώματος. Πρόκειται για την πρόταση δημιουργίας περιπάτου (καλντεριμιού), δυνητικής στάσης (κτιρίου)και περάσματος (γεφυράκι)στη χαράδρα του Ταξιάρχη, που τοποθετείται λίγο πιο έξω από τον οικισμό των Μηλεών στο Πήλιο.Κύρια μέριμνα είναι η εξερεύνηση του τοπίου πέρα από τα όρια που του επιτρέπονται μέχρι σήμερα, με έμφαση στον τρόπο αναδίπλωσης της θέας και της περιπατητικής εμπειρίας.

Στο βουνό του Πηλίου τοποθετούνται οι μυθικοί κένταυροι, στοιχείο που επηρέασε καθοριστικά τον τρόπο με τον οποίο χειριστήκαμε το τοπίο. Τα δίπολα του, η “πολιτισμένη”, “απτή”, ανθρώπινη πλευρά του βουνού σε σύγκριση με τη φαραγγώδη, δύσβατη, μυστηριώδη έρχεται σε άμεση παραλληλία με τη δυτή φύση των κενταύρων. Τιούτως ορμώμενες αποφασίσαμε να περάσουμε τον περιπατητή μέσα από ήδη υπάρχον καλντερίμι που ξεκινά απ’ τον οικισμό των Μηλεών, και να τον καθοδηγήσουμε μέσα στο φαράγγι σε δική μας διαδρομή, προσεγγίζοντας τις έντονες εναλλαγές τοπογραφίας του εδάφους και την ασυνέχεια της θέας μέχρι τη γνωστή γέφυρα Ντε Κίρικο όπου από το υπάρχον δίκτυο της σιδηροδρομικής γραμμής μπορεί να επιστρέψει πίσω στον οικισμό.

Ένα επιπλέον χαρακτηριστικό στοιχείο του τοπίου αποτελούν οι δύο τρύπες στο βράχο ή “βραχοσκεπές”, κρυμμένα καταφύγια στο μήκος του φαραγγιού που οι παλιοί θεωρούσαν ότι στέγαζαν τον σοφότερο και πιο συνετό των κενταύρων, το Χείρωνα. Αυτό μας έδωσε την αφορμή δημιουργίας μιας δυνητικής στάσης, σε κομβικό σημείο της δικής μας προτεινόμενης πορείας. Πρόκειται για κτίριο πολλαπλών χρήσεων, σκαμμένο στο βράχο, το οποίο έρχεται σε άμεσο διάλογο με τη γέφυρα Ντε Κίρικο, προετοιμάζοντας τον περιπατητή για τη συνέχεια του περιπάτου. Η κατασκευή του, κυρίως λόγω δυσκολίας πρόσβασης, γίνεται μεταλλική η οποία θα μεταφερθεί αποσπασματικά, σε κομμάτια, από το καλντερίμι. Δημιουργούμε μία γυάλινη πρόσοψη, ένα “παράθυρο” στο οποίο αντικατοπτρίζεται ολόκληρο το τοπίο και λειτουργεί κυρίως ως καταφύγιο και ως χώρος μικρών συγκεντρώσεων.

Σημαντικότερο κατεσκευαστικό υλικό για το καλντερίμι αποτελεί η τοποθέτηση ξύλινων δοκών με σκοπό τη συγκράτηση του εδάφους κατά την εξομάλυνση της τοπογραφίας του. Το ξύλο “διαβάζει” τις εδαφικές εναλλαγές, και σε μεγαλύτερη κλίμακα παρατηρούμε την πύκνωση και αραίωσή του ως στοιχείο που ορίζει τον περιπατητικό ρυθμό. Κατά μήκος του συνόλου της διαδρομής, και όπου το τοπίο το επιτρέπει, το ξύλο πυκνώνει και σηματοδοτεί στιγμιαία στάση.

Το “πέρασμα” αποτελεί μία διακριτική κατασκευή η οποία αφενός δεν πληγώνει το τοπίο και αφετέρου φέρνει τον περιπατητή με ασφάλεια σε μία πρώτη επαφή με το νερό που διατρέχει το φαράγγι. Η επιλογή του σημείου περάσματος έγινε με βάση την τοπογραφία του εδάφους, σε σημείο ένωσης του χειμάρου του Ταξιάρχη με μικρότερο χείμαρο, όπου ανοίγεται τοπικά η κοίτη.

Προτείνουμε, λοιπόν, μία ημερίσια εμπειρία βίωσης του τοπίου από μια διαφορετική μη προσβάσιμη ως τώρα οπτική, η οποία, εναλλακτικά, θα μπορούσε να λειτουργήσει και ορισμένες νύχτες το χρόνο, τις νύχτες της πανσέληνου. Η τοποθέτηση λευκών κροκάλων κατά μήκος της διαδρομής διευκολύνει, τα συγκεκριμένα βράδια, το “διάβασμα” της πορείας με ασφάλεια, πολύ περισσότερο απ’ ό,τι θα επέτρεπε το τεχνητό φως ενός φακού.